

ципеститѣ съ нежни жилчици крилца и бодро хвъркна, като напълни въздуха съ своето бръмчение. Той летѣше съ прекъсвания, често кацваше по клончетата на дърветата и като че ли за нѣщо се замисляше.

Ето той литна къмъ голѣмия джбъ, който бѣше въ обраслия съ къпини долъ. Кацна на единъ клонъ и запълзя надолу по него. Дълго вървѣ сечко, докато стигна до дебелия съ грапава кора дънеръ. Тукъ той избра малка трапчинка и спрѣ. Това бѣше

Сечко-бечко.

мѣсто, дето подъ тънката кора се движеха хранителнитѣ сокове на дървото. Той прояде кората и въ загтаното мѣстенце, запазено отъ дъждъ и отъ вѣтръ, скрито отъ врагове, снесе малко яйчице. Замисленъ, сечко се позабави още нѣколко минути, прибра чернитѣ си мустаци и литна.

Сега той хвърчеше въ нѣкакво тържествено настроение и не спираше. Бѣше вече съвсемъ тъмно въ гората. Нѣкаква нощна птица помисли бръмбара за нѣщо вкусно, спусна се върху него, като силно плесна съ крилетѣ си. Сечко извъртѣ встрани и съ всичка сила се блѣсна въ дънера на единъ джбъ.